

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Jornada Mundial de les Vocacions Natives

L'Obra de Sant Pere Apòstol sensibilitza aquest diumenge el poble cristià sobre la importància de les vocacions sacerdotals i religioses sorgides en les Esglésies joves; també, sobre la necessitat de vetllar per elles —mitjançant beques i sostenint seminaris i centres de formació— perquè puguin disposar dels recursos materials sense els quals no podrien tirar endavant.

Suscitant en les nostres comunitats un corrent d'oració, sacrifici i solidaritat en favor de les vocacions natives de les Esglésies de recent evangelització, aquesta obra contribueix a la consolidació d'aquestes Esglésies, que requereixen

l'existència de clergat, religiosos i religioses autòctons suficients.

El cartell d'enguany mostra una planta que brota de la terra, dipositada en les mans d'una religiosa. Semblaria impensable que això pogués succeir, però així és. Hi ha motius sobrats per a l'esperança, perquè «per a Déu res no és impossible». El rostre de la religiosa ens suggereix més coses: els seus trets indiquen que procedeix d'algun dels països on la evangelització és recent, fruit de la labor missionera de l'Església. Aquesta vocació, com moltes altres, és un indicador que les vocacions natives són una bella realitat.

Diumenge V de Pasqua | Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols (14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per a entrar en el Regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaven preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaven al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet juntament amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

Salm responsorial (Salm 144)

Beneiré el vostre nom per sempre,
Déu meu i rei meu.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem,

abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat.» Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.»

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (13,31-33a, 34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús els digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu es glorificarà en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat.

Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres, Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

Acció de Déu, acció dels homes | Mn. Marc Majà i Guiu

En la lectura dels Fets dels Apòstols d'avui hi trobem l'expressió que va inspirar el papa Benet a l'hora de començar a escriure la convocatòria de l'Any de la Fe: «Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet juntament amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus» (Ac 14,27). Efectivament, la «porta de la fe», porta sempre oberta, és una bona imatge per a mostrar com Déu sempre està amatent a cada un dels homes i dones per tal de regalar-los el do de la fe.

De fet, la primera lectura d'avui fa un bon resum de la missió dels primers apòstols, Pau i Bernabé. Quan ells dos van tornar a Antioquia, van reunir la comunitat «per anunciar-los tot el que Déu havia

fet juntament amb ells». És bonica, i justa!, aquesta manera de veure l'acció missionera: «tot el que Déu fa juntament amb el missioner». Certament, és el Senyor qui treballa, amb la seva gràcia, tocant els cors dels homes i acompanyant els esdeveniments; però, alhora, el mateix Senyor, que tant estima la criatura humana, no ha volgut treballar tot sol, sinó que espera sempre la nostra col·laboració.

Aquesta breu reflexió ens fa venir a la ment la fe de tants sants i santes que, al llarg de la història, han experimentat en la pròpia vida aquest fet: «Déu, que t'ha creat sense tu, no et salvarà sense tu», deia sant Agustí; o bé, llegint sant Ignasi de Loiola, «viu com si tot depengués de tu, sabent que tot depèn de Déu».

El cor del diumenge, l'Eucaristia | Romà Casanova, bisbe de Vic

Recuperar el diumenge i el seu cor que és l'Eucaristia, vet aquí una de les qüestions fonamentals, no sols per a la comunitat cristiana, sinó àdhuc per a la mateixa cultura cristiana amb els valors que ella aporta a la nostra societat. I, al mateix temps, recuperar el diumenge per a una gran part dels membres de l'Església, començant pels més joves, ens sembla, entre nosaltres, una qüestió molt difícil, per no dir, en molts casos impossible. Però, tot i la dificultat, no podem deixar de dir-ho i de viure-ho: hem de recuperar el diumenge i amb ell l'eucaristia dominical.

L'Església ens demana la participació en la missa dominical i ens ho diu d'aquesta manera: «El manament de l'Església determina i precisa la llei del Senyor ("Santificaràs les festes"): el diumenge i els altres dies festius de precepte els fidels tenen l'obligació de participar en la missa. Satisfà el precepte de participar en la missa el qui hi assisteix en qualsevol lloc que se celebri en un ritu catòlic, tant en el dia de festa com el vespre del dia anterior... Els qui deliberadament no compleixen aquesta obligació cometen un pecat greu» (CEC, 2180-2181). I aquesta participació, amb l'exigència deguda, neix de la consciència que té l'Església de la importància per a la vida d'ella mateixa i de cada un dels cristians de la missa dominical. «La celebració dominical de l'Eucaristia del Senyor és al cor de la vida de l'Església» (CEC, 2177).

La pràctica de l'assemblea cristiana en el diumenge, dia del Senyor, té el seu inici en les mateixes comunitats apostòliques. En les primeres comunitats cristianes es va viure el pas, en aquells que eren d'origen jueu, des del dissabte cap al matí del primer dia de la setmana, el diumenge. Així ho han viscut sempre les comunitats cristianes en els quasi dos mil anys d'història. És bo de recordar, una vegada més, el testimoni dels màrtirs de la missa dominical al nord d'Àfrica l'any 304. Dos d'ells van dir les raons clau de la celebració del diumenge: «Perquè la celebració del dia del Senyor no es pot interrompre... No podem viure sense celebrar el diumenge.» I també trobaríem, no molt lluny de nosaltres, el testimoni de persones que amb valentia i amb molt d'esforç han estat fidels a l'eucaristia dominical i com aquesta s'ha manifestat com a font d'una vida autènticament cristiana i humana.

Recuperar, doncs, l'eucaristia dominical no vol dir recuperar quelcom impossible. La missa del diumenge és una exigència per als cristians. Però, quan diem exigència, entenem que se'ns demana quelcom que ens ha estat donat i que, perquè ho tenim, ho podem donar. En els dons del baptisme i de la confirmació ens ha estat donat el fet de ser membres de l'Església, el Cos de Crist. L'Eucaristia és el «lloc» propi del cristià. És de la participació en tota eucaristia, però sobretot en la dominical, d'on rebem el do de ser cada dia més i amb més profunditat el Cos de Crist. L'Eucaristia fa l'Església.

Agenda litúrgica de la setmana

28 □ Diumenge V de Pasqua / Cicle

C. Sant Pere Chanel, prevere i màrtir (1803-1841). Sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prevere (1673-1716).
Lectures: Fets 14,21b-27 / Salm 144 / Apocalipsi 21,1-5a / Joan 13,31-33a.34-35

Litúrgia de les hores: Setmana I

29 □ Dilluns. Santa Caterina de Siena, verge i doctora de l'Església (1347-1380). Sant Robert, abat (1029-1111).
Lectures: 1Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30

30 □ Dimarts. Sant Pius V, papa (1504-1572). Sant Marià, màrtir (s. VIII).

Lectures: Fets 14,19-28 / Salm 144 / Joan 14,27-31a

1 □ Dimecres. Sant Josep Obrer. Sant Segimon, màrtir (†524)
Lectures: Fets 15,1-6 / Salm 121 / Joan 15,1-8

2 □ Dijous. Sant Atanasi, bisbe i doctor de l'Església (295-373)
Lectures: Fets 15,7-21 / Salm 95 / Joan 15,9-11

3 ■ Divendres. Sant Felip i Sant

Jaume, apòstols (s. I). Santa Emília, verge (†1314).

Lectures: 1Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14, 6-14

4 □ Dissabte. Sant Florià, màrtir (†304). Santa Pelàgia, màrtir (s. IV).
Lectures: Fets 16,1-10 / Salm 99 / Joan 15,18-21

5 □ Diumenge VI de Pasqua / Cicle

C. Sant Teodor, bisbe (602-690).
Lectures: Fets 15,1-2.22-29 / Salm 66 / Apocalipsi 21,10-14.22-23 / Joan 14,23-29

A Déu per l'art | Carles Riera

Considerant l'art pictòric en els nostres dies, és un fet que no abunden com abans els artistes que plasmen en les seves teles temes religiosos o, més en concret, temes bíblics. Per això són més estimables, si cal, aquells qui s'hi atreveixen.

Sembla com si a l'artista postmodern —que participa del desencantament de la raó (una raó feble!), de la realitat fràgil i fragmentada que posa sota sospita tot horitzó global de sentit— li fes por d'enfrontar-se al gran tema del misteri del Déu transcendent. I vet aquí el repte: en aquesta hora indigent, és possible alguna mostra d'art plàstic capaç de representar Déu en el món d'avui? A través d'un quadre, d'una tela, ¿pot oferir l'artista algun color d'eternitat al nostre món tal vegada massa gris, massa opac? La humil bellesa, ¿se sent encara amb força per a preguntar per la Bellesa amb majúscula, per a acostar-s'hi delicadament, per a nodrir l'insaciable desig humà?

Un pintor alemany

Sieger Köder ho ha intentat i hi ha reeixit. Nat l'any 1925 a Wasseralfingen, durant la Segona Guerra Mundial fou enviat a França, al front, com a soldat, i el feren presoner de guerra (aquesta dura experiència marcarà la seva contundent obra artística). Recuperada la llibertat, estudià pintura i història de l'art a l'Acadèmia de Belles Arts de Stuttgart i filologia anglesa a Tübingen. En 1971 és ordenat sacerdot catòlic i ha exercit el ministeri en parròquies alemanyes. Ha rebut diversos reconeixements per la seva tasca pastoral i artística. Hi ha una completa sinergia entre el capellà i l'artista.

Köder és autor d'inspirades pintures de gran format, de colpidora bellesa i riques en contingut teològic. Fa servir les seves pintures com Jesús feia servir les seves paràboles, si bé, curiosament, poques vegades la figura de Jesús és representada en els seus quadres: considera que *viu* en la persona que contempla la imatge. En canvi, representarà en les seves pintures passatges i personatges tant de l'Antic com del Nou Testament: la terra promesa, el manà del desert, Jacob, el profeta Elies, el clam

Sieger Köder

de Raquel, Getsemaní, la negació de Pere, el «sí» de Maria, la pedra angular que corona l'edifici, el si maternal de la Verge, etc. Quadres que han estat reproduïts en llibres i en cedés (amb oportuns comentaris, com ara de sor Gemma Simmonds i de sor Magdalen Lawler, en les versions angleses), amb suggerents títols com, per exemple, *La follia de Déu* (el camí de la creu, camí de llum); *Visions de la divinitat*; *Crist, el nostre estel del matí*, i molts més (llibres, cedés i pòsters molt útils per a una catequesi d'adults, posem per cas).

Aquest artista busca els pinzells en l'essència de l'Evangelí, omple de llum i color la història humana (la qual, ja se sap, no és cap camí de roses), intenta una visió actual de la profunditat, la llargària i l'amplària del misteri de Crist en cada un de nosaltres. Explora, incessant, la paraula de Déu. Contemplant la seva obra, ens arriba la fascinació de l'artista enfront del misteri de Crist, que és una sola cosa amb el misteri de la humanitat. Ens parla de la paradoxa de la creu i de la resurrecció gloriosa. Amb «realisme bíblic», doncs, Köder predica la història humana.

Dir l'indicible és allò que l'art intenta quan s'acosta al misteri. La pintura, la música, la poesia... Com assenyalà oportunament el teòleg Hans Urs von

Balthasar —destacat pensador que, com cap altre, ha fet veure l'important paper de l'estètica en la teologia—, la bellesa desinteressada s'ha acomiadat de puntetes del món modern dels interessos; d'ací la seva tristesa. I, perdent bellesa, perdem bous i esquelles: la veritat i el bé. Hi ha un petit pas, molt petit!, entre no saber què és la bellesa i no saber què és la veritat.

Un pintor en recorda un altre

L'artista alemany ens ha fet pensar en un altre artista de casa nostra, traspasat massa aviat: l'escolapi Francesc Barrachina i Canellas (Moià, 1941 – Barcelona, 1985). Si bé més conegut pels seus dibuixos («Si la meua qualitat és fer ninots, beneït sigui Déu», deixà escrit) i per la popular historieta *La visita inesperada*, la seva creativitat s'expressava també mitjançant la pintura (cursà arts aplicades, especialitat pintura, a l'Escola Massana de Barcelona). D'ell són interessants, també, les reflexions que féu a propòsit de l'art i la fe. Com ara aquesta: «El cel és una exposició de quadres vivents: el Pare n'és el pintor, nosaltres som la tela que ha de reflectir la Bellesa.» El pintor deixava un quadre a mig fer, per acabar: un sopar d'Emaús, inspirat, en línies generals, en la famosa icona de la Trinitat, d'Andrei Rublev.

«Emmaus de Köder»

«Emaús, de F. Barrachina»

Sieger Köder té també un sopar d'Emaús (com en tenen un, recordem-ho, els cèlebres Caravaggio, 1571-1610, o Rembrandt, 1606-1669). En el del capellà-artista alemany no hi és representat Jesús — com ja hem dit —, sinó una viva claror al cap de taula.

Finalment

Cada ésser humà és una petita obra d'art inacabada. Artistes moderns com Köder, Barrachina... (i altres, és clar; per exemple, Teresa Peña Echeveste, 1935-2002, d'una obra exquisida) ens ajuden a saber mirar Déu amb els ulls de la bellesa. Mitjançant l'art pictòric som encara capaços de representar els fets de la vida de Jesucrist, capaços, en certa manera, de transitar per camins humans —com aquell que un dia va dur Jesús fins a Emaús.

Camins vers l'altre. Camins vers Déu. El pintor Chagall recordava com els artistes han submergit, durant segles, els seus pinzells en l'alfabet de colors que és la Bíblia.

Viu l'estiu amb la Delegació de Joves

Us proposem les activitats organitzades des de la Delegació de Joves per a aquest estiu, per tal d'anar planificant una agenda que es preveu ben intensa.

Comencem:

De l'1 al 7 de juliol: Continuem el Camí de Sant Jaume, ja falta menys per arribar a la ciutat de l'apòstol! Enguany farem l'etapa Ponferrada-Lugo, la penúltima d'aquest itinerari que vivim com a pelegrins.

Del 15 al 21 de juliol: Convivències d'estiu destinades a joves de 13 a 17 anys. Es duran a terme a Castellnou del Bages, i s'han organitzat moltíssimes activitats en un entorn natural incomparable. Disposarem de camps de futbol, piscina, bosc

d'aventura... tot preparat perquè sigui un setmana ben intrèpida! Les inscripcions s'han de fer durant el mes de maig.

Del 26 al 28 de juliol: Viu la JMJ de Rio a Catalunya! L'últim cap de setmana de juliol viurem a Llinars del Vallès la Jornada Mundial de la Joventut amb tots els joves de les diòcesis amb seu a Catalunya, amb connexions en directe des de Rio de Janeiro. També estem preparant una expedició de la delegació per anar al Brasil (demaneu més informació).

Del 23 al 25 d'agost: Pelegrinatge a Sant Feliu Sasserra amb motiu del 25è aniversari de la canonització del nostre sant Pere Almató. Sortirem de Vic per recórrer el Lluçanès seguint les passes d'aquest sant que va donar testimoni de la seva fe sacrificant la pròpia vida.

Del 5 al 7 de setembre: Primeres convivències esportives per a escolans, a Sant Joan de les Abadesses. S'organitzaran diferents campionats en un ambient esportiu que es preveu espectacular. I també hi haurà premis per als millors escolans!

Trobareu més informació de totes les activitats a la pàgina web de la delegació www.jbvic.com, com també trucant al tel. 656 366 337 o bé enviant un missatge al c/e joves@bisbatvic.com. Reserveu les dates a la vostra agenda i animeu-vos a experimentar un estiu ben viu!

Breus

► Intencions del Sant Pare per al mes de maig

General, l'administració de la justícia. Que els qui administrin justícia actuïn sempre amb integritat i recta consciència. Missionera, els seminaris. Que els seminaris, especialment els que es troben en les esglésies de missió, formin pastors segons el Cor de Crist, dedicats enterament a l'anunci de l'Evangelí.

► **Reasons de la Missa Crismal** El Dimarts Sant tenia lloc a la catedral de Vic la Missa Crismal, celebració en què es commemora la institució del sacerdot, el clergat fa la renovació de les promeses sacerdotals i es beneeixen els olis sagrats. Enguany feien les noces d'or sacerdotals Mn. Jaume Campalans i Serradell, Mn. Ramon Muntadas i Vilaseca, Mn. Joan

Ollé i Güell, i Mn. Jaume Soler i Tuneu. També complia un any d'ordenació el P. Jesús Manuel Morales González.

► **Nomenaments** El bisbat ha fet pública una llista de nomenaments del present curs. En recollim alguns: Mn. Joan Mir, reelegit degà de la catedral de Vic; Mn. Joan Carles Serra, arxiprest de Guillerics-Congost; Mn. Josep Maria Masnou, administrador parroquial de Sant Josep de Manresa; Mn. Cyprien Ntaganira, administrador de Santa Maria d'Olost, Sant Pere de Perafita i Sant Bartomeu del Grau; Mn. Carles Izquierdo, rector de Santa Cecília de Voltregà. Altres nomenaments fan referència a l'atenció de les parròquies del Remei i Sant Martí de Santfores de Vic.

Manera de practicar el Mes de Maig, mes de Maria

Advocacions:

1. Mare meva amantíssima, en tots els instants de la meua vida recordeu-vos de mi, infeliç pecador. Avemaria.

2. Aqüeducte de les divines gràcies, concediu-me abundància de llàgrimes per a plorar amargament els meus pecats. Avemaria.

3. Reina de cels i terra, sigueu mon empar i defensa en les temptacions dels enemics de la meua ànima. Avemaria.

4. Immaculada filla de Joaquim i Anna, aconseguí-me del vostre Fill les gràcies que necessito per a salvar-me. Avemaria.

5. Advocada i refugi dels pecadors, assistiu-me a l'hora de la meua mort i obriu-me les portes del cel. Avemaria. Glòria al Pare.

Oració de sant Bernat:

Recordeu-vos, oh piadosíssima Verge Maria, que mai

no s'ha sentit a dir que ningú que hagi implorat la vostra assistència i reclamat el vostre auxili hagi estat abandonat de vós. Animat amb aquesta confiança, a vós també recorro, oh Verge mare de les verges, i, encara que gemint sota el pes dels meus pecats, m'atreveixo a comparèixer davant la

vostra presència sobirana; no desoïu, oh Mare de Déu, les meves súpliques, ans bé escolteu-les propícia i acolliu-les favorablement. Amén.

Advocacions marianes de casa nostra

Les portades del Full Diocesà d'aquest mes marirà aniran dedicades a diverses advocacions marianes representatives de les diòcesis de Vic i Solsona. Concretament, seran la Mare de Déu de la Gleva, patrona de la plana de Vic; la Mare de Déu de Joncadella, patrona del pla del Bages; la Mare de Déu de la Pietat, copatrona d'Igualada, i la Mare de Déu del Miracle, del bisbat de Solsona.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

La tercera part de la celebració, anomenada «litúrgia pròpiament eucarística», se subdivideix al seu torn en tres apartats. La triple divisió es fonamenta en els gestos i paraules de Crist en l'últim sopar. Així:

– En la preparació dels dons que es porten a l'altar, el pa i el vi amb l'aigua; és a dir, el mateixos elements que Crist va prendre amb les seves mans (va prendre el pa, va prendre el vi).

– En la pregària eucarística donem gràcies per tota l'obra de la Salvació i les ofrenes es converteixen en el Cos i Sang de Crist (donà gràcies, el va beneir).

– Per la fracció d'un sol pa es manifesta la unitat

dels fidels i, per la comunió, els mateixos fidels reben el Cos i la Sang de Crist, com un dia el reberen els apòstols de mans del mateix Crist.

Així, els gestos i paraules de Jesús en l'últim sopar constitueixen els elements essencials d'aquesta tercera part de l'eucaristia.

En el seu conjunt, la litúrgia eucarística està centrada tota ella en els dos punts celebratius-rituals que són: 1) la pregària eucarística amb l'acció de gràcies per les meravelles de Déu, principalment pel misteri pasqual (mort i resurrecció del seu Fill Jesucrist); 2) la participació en el sacrifici amb la comunió sacramental.

Per a educar: optimisme | Josep Maria Rovira Marsal.....

S'ha dit que l'optimisme és aquell estat d'ànim que ens fa dir que una ampolla és mig plena, i el pessimisme, que és mig buida. Això seria definir-los només com una manera de veure la realitat. Uns, els optimistes, de color de rosa; els altres, els pessimistes, de color negre. Em sembla que com a actituds són més que això, i per tal d'explicar-ho posarem un exemple ben simple.

Suposem que un matí de diumenge està plovent a bots i barrals. Un pare de família davant la situació convoca els seus fills i els diu: «No podem sortir a passejar en bicicleta tal com havíem previst; però, com que em sembla que aviat sortirà el sol, esperarem i aleshores sortirem.» Un segon pare de família, davant la mateixa situació, els diu: «Com que no podem sortir perquè plou, ens quedarem a casa i jugarem tots plegats a aquell joc de taula tant divertit.» Quin dels dos és l'optimista? El primer, no. És simplement il·lús o ingenu, està falsificant la realitat o intentant canviar-la inútilment en favor d'un objectiu prèviament establert: la passejada en bicicleta. El segon, sí que ho és. Sap que la passejada en bicicleta o els jocs són mitjans per a un objectiu més important: passar-s'ho bé junts. Sap treure el màxim profit d'una situació amb les seves dificultats inherents.

Aquest és el veritable optimisme que en educació és efectiu. Els nostres fills són com són, amb les seves limitacions, les seves qualitats, les seves mancances, les seves habilitats, els seus petits o grans defectes... No es tracta de falsificar la seva realitat, ni de fer-ne una de color de rosa, sense voler veure'n les dificultats perquè aquestes defraudin les nostres aspiracions. La nostra aspiració com a educadors és ajudar-los a millorar, amb optimisme, convençuts que és possible, que val la pena intentar-ho.

Amb aquesta mentalitat convertim en educativament positives totes les situacions, àdhuc les més difícils o aparentment més conflictives: dificultats econòmiques serioses en la família, la mort d'un parent pròxim, una malaltia, un suspens, el fet de no accedir als estudis desitjats a la universitat... Si saben afrontar-les amb realisme i amb optimisme, en traurem algun benefici: més maduració, més fortalesa, més unió familiar...

L'optimisme ens ha de portar a actuar, a fer, a intentar-ho sempre, partint, això sí, del coneixement real de la situació. En l'actuació hem de saber proposar objectius a curt termini, assequibles, encara que sense perdre de vista l'objectiu final. Un objectiu massa llunyà sense concretar passos més propers pot portar fàcilment a l'esterilitat o al desànim: al pessimisme.

Pel·lícules | *La isla*

Director: Pavel Lungin. Intèrprets: Pyotr Mamonov i Dmitry Dyuzhev.

En 1942, el mariner Anatoli és capturat pels nazis i obligat a cometre un imperdonable acte de barbàrie. Trenta anys més tard corren rumors d'un home sant, conegut com el pare Anatoli, que viu en una illa gairebé deserta, és capaç de fer miraculoses curacions i pot veure

el futur. Així, una jove posseïda pel dimoni arriba fins a la illa en cerca d'ajuda. Una pel·lícula d'uns anys enrere però molt recomanable.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60